

ROMANIA

TRIBUNALUL ARAD

Secția de contencios administrativ și fiscal,
litigii de muncă și asigurări sociale Dosar
nr.

SENTINȚA CIVILĂ NR.

Ședința publică din data de

Președinte :

Grefier :

S-a luat în examinare, în vederea pronunțării, acțiunea în contencios administrativ exercitată de reclamanta SC X SRL Arad în contradictoriu cu pârâta AGENȚIA NAȚIONALĂ DE ADMINISTRARE FISCALĂ BUCUREȘTI - Direcția Generală a Finanțelor Publice Arad, având ca obiect contestație act administrativ fiscal.

La apelul nominal nu se prezintă nimeni.

Procedura de citare este legal îndeplinită.

Contestația este legal timbrată cu lei taxă judiciară de timbru, conform art. 3 lit. m teza a II-a din Legea nr. 146/1997 și lei timbru judiciar, potrivit art. 3 lit. din OG nr. 32/1995.

S-a făcut referatul cauzei, după care având în vedere că susținerile în fond ale părților au fost consemnate în încheierea ședinței publice din data de 23 iunie 2009, care face parte integrantă din prezenta hotărâre, fiind amânată pronunțarea hotărârii pentru această dată, instanța procedează la judecarea în fond a cauzei.

TRIBUNALUL

Constată că prin acțiunea înregistrată la această instanță la data de2009 reclamanta SC X SRL Arad a chemat în judecată pârâta AGENȚIA NAȚIONALĂ DE ADMINISTRARE FISCALĂ BUCUREȘTI - Direcția Generală a Finanțelor Publice Arad, solicitând anularea în parte a Deciziei de impunere privind obligațiile fiscale suplimentare de plată stabilite de inspecția fiscală înregistrată sub nr.prin care s-au stabilit în sarcina contestatoarei obligația de plată a sumei delei cu titlu de impozit pe veniturile obținute în România de nerezidenți cu majorări de întârziere și penalități în valoare delei, și a sumei delei cu titlu de impozit pe profit pe anul 2006 cu majorări de întârziere și dobânzi în sumă delei; anularea în parte a Deciziei nr..... emisă de către Direcția Generală a Finanțelor Publice a Județului Arad prin care s-a respins în parte contestația noastră împotriva Deciziei de impunere

privind obligațiile fiscale suplimentare de plată stabilite de inspecția fiscală înregistrată sub nr....., cu cheltuieli de judecată.

În motivarea acțiunii, reclamanta a arătat că în perioada 11.08.2008 - 17.09.2008 s-a efectuat la sediul societății inspecția fiscală generală având ca obiectiv modul de constituire, declarare și înregistrare a obligațiilor față bugetul general consolidat al statului pentru perioada 01.01.2005-30.06.2008. În urma inspecției fiscale s-a constatat și stabilit în sarcina contestatoarei obligația de plată a sumei delei cu titlu de impozit pe veniturile obținute în România de nerezidenți cu majorări de întârziere și penalități în valoare delei, a sumei de lei cu titlu de impozit pe profit pe anul 2006 cu majorări de întârziere și dobânzi în sumă delei, a sumei delei cu titlu de impozit pe profit pe anul 2007 cu majorări și dobânzi de întârziere în sumă lei, a sumei delei cu titlu de TVA suplimentar cu majorări și dobânzi aferente în sumă de lei, pentru care s-a emis Decizia de impunere privind obligațiile fiscale suplimentare de plată stabilite de inspecția fiscală înregistrată sub nr..... La data de....., în termen legal, a contestat decizia. În soluționarea acesteia, organele fiscale au respins capetele de cerere privind obligațiile de plată contestate prin prezenta acțiune. Referitor la obligația de plată a sumei de ...lei cu titlu de impozit pe veniturile obținute în România de nerezidenți cu majorări de întârziere și penalități în valoare delei, a arătat că în data de 14.06.2005 a achitat cu declarația externă nr. ...către partenerul său extern SC A BEOGRAD SRL suma delei, reprezentând servicii de know-how, asistență tehnică în domeniul agricol și pentru care nu a achitat impozitul datorat de nerezidenți pentru veniturile impozabile obținute în România, datorită convenției de evitare a dublei impuneri cu fostele state membre al Republicii Federative Iugoslavia, în conformitate cu dispozițiile pct. 12 al. 1 din Normele Metodologice de aplicare a Codului Fiscal, prevederile acesteia au prioritate, în condițiile în care potrivit convenției de evitare a dublei impuneri, redevențele sunt impuse în statul de rezidență al beneficiarului. I s-a depus de către partenerul său extern, în termenul de prescripție, dovada rezidenței fiscale în original. Deși a prezentat organelor fiscale și originalul, s-a considerat că cele două documente emise de către Ministerul Finanțelor a Republicii Serbia -Direcția de plată a impozitelor, respectiv actul de luare în evidență ca plătitor de TVA începând cu anul 2005 și certificatul de atestare a plății tuturor impozitelor și taxelor de la data luării în evidență și până la data de 25.10.2007, nu certifică rezidența fiscală, cu atât mai mult cu cât certificarea rezidenței se face conform legislației interne a fiecărui stat. A invocat art. 4 din Convenția pentru evitarea dublei impuneri dintre Republica Serbia și România. Cele două documente prezentate anterior organelor fiscale coroborate cu certificatul de rezidență fiscală emis în mod special pentru acest litigiu în anul 2009 de unde rezultă în mod cert impunerea fiscală în Republica Serbia a SC A SRL

încă din anul 2004 fac dovada rezidenței fiscale a acesteia. Adresa sediului social al firmei este neschimbată din anul 2004: Belgrad, str. Ustanicka nr.64. Or, rezidența este dată de domiciliul /sediul persoanei rezidente. Contestă și modul de calcul a sumei de ...lei cu titlu de impozit pe veniturile obținute în România de nerezidenți, în acest caz aplicându-se din eroare cota de 16% nu 15% cum prevede art. 116 al. 2 lit. c din Codul Fiscal. în mod corespunzător au fost calculate eronat și obligațiile accesorii, respectiv majorările și penalitățile de întârziere. Referitor la obligația de plată a sumei de ...lei cu titlu de impozit pe profit pe anul 2006 cu majorări de întârziere și dobânzi în sumă de ...lei, arată că în cursul lunii noiembrie 2006 a achiziționat un mijloc fix (tractor) pentru care a dedus din punct de vedere fiscal cheltuieli de amortizare în cuantum de 20%. în raportul de inspecție fiscală încheiat în data de 17.09.2008, se constată în mod eronat faptul că facilitatea fiscală dată de deducerea cheltuielilor suplimentare în sumă de 20% nu mai era în vigoare la data achiziționării mijlocului fix, respectiv noiembrie 2006. Astfel, în cuprinsul art. 24 pct. 12 Cod fiscal, precum și a oricăror acte normative de modificare , nu este prevăzut nicidecum vreo abrogare expresă a facilității fiscale arătate. Or, Codul fiscal, fiind aprobat prin lege organică (Legea nr. 571/2003), o prevedere a acestuia nu poate fi abrogată decât în mod expres printr-o lege organică.

în drept a invocat dispozițiile art. 205 și urm. Cod procedură fiscală, art. 116 și art. 118 al. 2 Cod Fiscal, pct. 12 și 13 din Normele Metodologice de aplicare a Codului Fiscal, art. 24 al. 12 Cod Fiscal, Convenția pentru evitarea dublei impuneri dintre Republica Serbia și România.

Prin întâmpinare, pârâta Administrația Națională de Administrare Fiscală - Direcția Generală a Finanțelor Publice a Județului Arad a solicitat respingerea acțiunii, ca netemeinică și nelegală, menținerea Deciziei nr.emisă de către Direcția Generală a Finanțelor Publice a jud. Arad și a Deciziei de impunere privind obligațiile fiscale suplimentare de plată stabilite de inspecția fiscală nr....., ca temeinice și legale.

în motivarea întâmpinării, a arătat, în legătura cu capătul de cerere privind suma totală delei reprezentândlei impozit pe veniturile obținute în România de nerezidenți șilei majorări de întârziere și penalități aferente, că reclamanta a înregistrat în evidența contabilă, în jurnalul lunii iunie 2005, factura externă nr.emisa de SC A Beograd SRL în valoare delei (.....USD), reprezentând prestări de servicii impozabile efectuate de nerezidenți pe teritoriul României, ce au constat în servicii de know-how, asistenta tehnică domeniul agricol în perioada existenței culturii de sămânță de floarea soarelui. Plata acestei facturi s-a tăcut în baza declarației de plată externă nr.2005. Reclamanta nu deține certificatul de rezidență fiscală al prestatorului, iar la solicitarea organelor de control, SC X SRL a prezentat o adevărinița,

legalizată și tradusă în limba română, emisă de Republica Serbia % Ministerul Finanțelor - Direcția de plată a impozitelor care atesta faptul ca societatea A a plătit toate impozitele și contribuțiile până la data eliberării adeverinței precum și o adeverință de luare în evidență pentru taxa pe valoarea adăugată. Reclamanta a fost obligată la plata sumei delei reprezentând impozit pe veniturile obținute în România de nerezidenți și a sumei delei reprezentând majorări de întârziere și penalități, avându-se în acest sens în vedere următoarele prevederi legale: art. 116 alin. (1) din Legea nr. 571/2003 privind Codul Fiscal cu modificările și completările ulterioare; art. 118 alin. (1) și (2) din aceeași lege; pct. 13. alin. 1, pct. 15 alin. 4 din HG nr. 44/2004 pentru aprobarea Normelor metodologice de aplicare a Legii nr. 571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările ulterioare; pct. 2 din Ordinul Ministrului Finanțelor Publice nr. 1445/2005 privind aprobarea Deciziei fiscale nr. 2/2005 pentru aprobarea soluțiilor privind aplicarea unitară a unor prevederi referitoare la taxa pe valoarea adăugată, convențiile de evitare a dublei impuneri și probleme de procedura fiscală. Pentru a beneficia de prevederile convenției de evitare a dublei impuneri, încheiată de România cu statul de rezidență al beneficiarilor veniturilor din prestării servicii, nerezidenții aveau obligația de a prezenta, în termenul de prescripție, certificatele de rezidență fiscală valabile, care să ateste că sunt persoane rezidente ale statului respectiv. În aceste condiții dreptul de a beneficia de prevederile convenției de evitare a dublei impuneri este atestat de certificatul de rezidență fiscală iar acest înscris oficial eliberat de autoritățile fiscale din țara de rezidență a beneficiarului de venituri probează rezidența fiscală a firmei care a realizat venituri din România, în virtutea principiului general de drept specialia generalibus derogat. Din documentele prezentate de reclamantă, eliberate de autoritățile din Republica Serbia pentru firma parteneră, rezulta că aceasta a plătit toate impozitele și contribuțiile până la data eliberării adeverinței, respectiv a fost prezentată o Adeverință de luare în evidență pentru taxa pe valoarea adăugată, fără a exista mențiunea că societatea A Beograd este rezident fiscal în Republica Serbia. Codul sau numărul de identificare fiscală a unei societăți nu atestă rezidența fiscală a respectivei societăți. Cei doi termeni nu se identifică. Din textele legale prezentate reiese că pentru a beneficia de prevederile convenției de evitare a dublei impuneri este necesară prezentarea certificatului de rezidență fiscală eliberat de autoritatea fiscală din statul respectiv sau a altui document eliberat de o altă autoritate decât cea fiscală dar cu atribuții în domeniul certificării rezidenței care menționează expres că beneficiarul venitului este rezident fiscal în statul emitent al documentului. Cu privire la faptul că modul de calcul a sumei de 9.454 lei reprezentând impozit stabilit suplimentar, acesta a fost calculat corect aplicând procentul de 15% cum prevede art. 116 alin. 2 lit. c) din Codul fiscal, fapt ce poate fi verificat printr-un simplu calcul matematic respectiv lei x 15% =lei

cat reprezintă debitul stabilit in sarcina societății de către organele de control. Stabilirea de majorări si penalități de întârziere aferente impozitului pe veniturile obținute in România de nerezidenți, stabilit suplimentar în sarcina contestatoarei, reprezintă măsura accesorie în raport cu debitul conform principiului de drept accesorium sequitur principalem. Referitor la capătul de cerere privind suma totala delei reprezentândlei impozit pe profit pe anul 2006 si majorări de întârziere aferente în sumă delei, arată că societatea reclamantă a achiziționat in cursul lunii noiembrie 2006 un mijloc fix (tractor) la valoarea totala delei pentru care si-a dedus din punct de vedere fiscal cheltuieli suplimentare de amortizare in cuantum de 20%. Sunt aplicabile acestei situații sunt prevederile art. 24 pct. 12 din Legea nr. 571/2003, privind Codul fiscal, cu modificările si completările ulterioare, în forma aplicabila la data achiziționării de către aceasta a mijlocului fix respectiv luna noiembrie 2006; pct. 7 din Normele de aplicarea a Legii nr. 571/2003 privind Codul fiscal aprobate prin HG nr. 44/2004. Astfel, în raport de prevederile legale mai sus citate, la data achiziționării mijlocului respectiv, în luna noiembrie 2006, facilitatea fiscală invocata si aplicata de reclamantă nu mai era in vigoare. Referitor la apărările reclamantei arătăm că acestea nu pot fi reținute in condițiile în care alin. (12) al art. 24 a fost modificat de pct. 5 al art. I din OUG nr. 24/24.03.2005, publicata (modificare aplicabilă cu data de 1 mai 2005), ordonanța care a fost aprobata prin Legea nr. 163/01.

In drept, a invocat art. 24 pct. 12, art. 116 alin. (1) și art. 118 alin. (1) si (2) din Legea nr. 571/2003 privind Codul Fiscal, pct. 13 alin.1, pct. 15 alin. 4 și 71 din HG nr. 4/2004; pct. 2 din Ordinul Ministerului Finanțelor Publice nr. 1445/2005 și art. 120 și art. 121 din OG nr. 92/2003.

Din probele administrate în cauză, instanța reține următoarele: Prin raportul de inspecție fiscală înregistrat sub nr.....2008 la sediul Direcției Generale a Finanțelor Publice a județului Arad - Activitatea de Inspecția Fiscală II, s-au stabilit, printre altele, următoarele obligații fiscale în sarcina reclamantei: impozit pe veniturile obținute în România de nerezidenți în sumă delei raportat la plata sumei delei (echivalentulUSD), conform facturii externe nr.....2005 emisă de SC A SRL, ce a prestat în favoarea reclamantei servicii de know-how, asistentă tehnică în domeniul agricol, la care se adaugă majorări în cuantum delei și penalități de întârziere în sumă de lei. De asemenea s-a constatat că reclamanta achiziționat un tractor cu pretul deeuro (echivalentul alei), conform facturii nr. 2006 -.....2006 emisă de Merkantil Export - Import GmbH. Reclamanta a înregistrat raportat la acest mijloc fix cheltuieli suplimentare de amortizare de 20%, falsă de care organul fiscal a reținut că nu deducerea nu este corectă, astfel că reclamanta datorează

.....lei impozit pe profit suplimentar șilei majorări de întârziere pentru 512 zile întârziere (16.02.2007 - 12.09.2008).

În acest sens, a fost emisă decizia de impunere nr..... 2008 privind obligațiile fiscale suplimentare de plată stabilite de inspectia fiscală împotriva căreia reclamanta a formulat contestație, înregistrată sub nr.....2008 la Direcția Generală a Finanțelor Publice a Județului Arad, cerând anularea acesteia pentru argumentele invocate și în prezenta acțiune, descrise în prima parte a considerentelor hotărârii.

Prin decizia nr.....2008 a fost admisă în parte contestația reclamantei, fiind, însă, respinsă pentru creanțele fiscale contestate de reclamantă prin prezenta act iune.

Impozitul pe veniturile obținute în România de nerezidenți -persoane juridice nerezidente a fost determinat pentru perioada 01.01.2005 - 30.06.2008 în ceea ce privește, conform deciziei de impunere.

Conform art. 116 alin. 1 din Legea nr. 571/2003 privind Codul Fiscal cu modificările și completările ulterioare, obligația de calculare, reținere și vărsare la bugetul de stat a impozitului datorat de nerezidenți pentru veniturile impozabile obținute din România revine plătitorilor de venituri, la alin. 5 precizându-se faptul că impozitul respective se calculează și se reține în momentul plății venitului și se virează la bugetul de stat până la data de 25 inclusiv a lunii următoare celei în care s-a plătit venitul (la cursul de schimb al pieței valutare, comunicat de Banca Națională a României, valabil în ziua reținerii impozitului pentru nerezidenți).

Din dispozițiile art. 116 alin. 1 și 5 din Codul fiscal rezultă că impozitul se achită până în data de 25 a lunii următoare celei în care s-a efectuat plata ce constituie beneficiul obținut de nerezidenți în România, astfel că nu este posibilă prelungirea acestui termen pentru dovedirea de către partenerul contractual român a rezidenței fiscale a contractantului străin în termenul de prescripție. În termenul de prescripție, reclamanta poate prezenta certificatul de rezidență fiscală și cere restituirea impozitului achitat. Tocmai pentru că impozitul se reține din veniturile supuse impozitării (în speța de față, direct din prețul transportului) și se achită de către plătitorul venitului (adică de către debitorul prețului contractului de transport), iar nu de către transportator - creditor al prețului, ulterior încasării acestuia, reclamanta nu are beneficiul suspendării obligației de plată a impozitului până la prezentarea de către transportator a certificatului de rezidență fiscală în termenul de prescripție invocat de reclamantă. Plata impozitului este supusă termenului stabilit de art. 116 din Codul fiscal, fără alte derogări decât cele prezentate în același text legal, pentru alte venituri impozabile decât cel în litigiu. La această concluzie conduce direct, de altfel, art. 118 alin. 1 și 2 din același cod și pct. 13. alin. 1 din Normele metodologice de aplicare a Legii nr. 571/2003 privind Codul fiscal aprobarea prin HG nr.

44/2004, conform cărora în cazul încheierii de către România cu un alt stat a unei convenții pentru evitarea dublei impuneri cu privire la impozitele pe venit și capital, cota de impozit care se aplică venitului impozabil obținut din România de contribuabilul rezident al celui de al doilea stat cocontractant nu poate depăși cota de impozit, prevăzută în convenție, care se aplică asupra acelui venit. În plus, sunt aplicabile prevederile mai favorabile fie că sunt ale convenției sau ale Codului fiscal român. Însă, pentru aplicarea prevederilor convenției pentru evitarea dublei impuneri, cetățeanul nerezident are obligația de a prezenta plătitorului de venit, în momentul realizării venitului, certificatul de rezidență fiscală eliberat de către autoritatea competentă din statul său de rezidență. Dacă nu îl poate prezenta la momentul plății prețului transportului (cum este cazul în speța de față), sunt aplicabile prevederile Capitolului V din Codul fiscal, în sensul reținerii de către contractantul român a sumei ce corespunde impozitului pentru venitul realizat în România de nerezidenți și vărsarea acesteia la bugetul statului. Prin prezentarea ulterioară a certificatului de rezidență fiscală, nerezidentul beneficiază la acel moment de prevederile convenției de evitare a dublei impuneri, urmând a se face regularizarea impozitului în cadrul termenului legal de prescripție, cu condiția ca în certificatul de rezidență fiscală să se menționează că beneficiarul venitului a avut, în termenul de prescripție, rezidența fiscală în statul contractant cu care este încheiată convenția de evitare a dublei impuneri, pentru toată perioada în care s-au realizat veniturile din România. În plus, certificatul de rezidență fiscală prezentat în cursul anului pentru care se fac plățile este valabil și în primele 60 de zile calendaristice din anul următor, cu excepția situației în care se schimbă condițiile de rezidență, toate acestea conducând la concluzia că pentru fiecare an trebuie prezentat câte un certificat de rezidență fiscală care să întrunească cerințele de mai sus, în cazul în care nu a fost utilizat la momentul plății venitului pentru care a fost determinat impozitul.

Pct. 13 al Normelor metodologice de aplicare a Legii nr. 571/2003 privind Codul fiscal aprobată prin HG nr. 44/2004 prevăd obligația justificării de către nerezidentul beneficiar al veniturilor din România a dreptului de a beneficia de prevederile convenției de evitare a dublei impuneri prin prezentarea certificatului de rezidență fiscală eliberat de autoritatea fiscală din statul în care are rezidența și cu care România a încheiat convenția de mai sus ori a unui alt document eliberat de către o altă autoritate decât cea fiscală, care are atribuții în domeniul certificării rezidenței conform legislației interne a acelui stat. Certificatul trebuie prezentat în original sau în copie tradusă sau legalizată de organul autorizat în acest sens din România.

În același sens sunt și prevederile pct. 2 din Decizia fiscală nr. 2/2005 pentru aprobarea soluțiilor privind aplicarea unitară a unor prevederi referitoare la taxa pe valoarea adăugată, convențiile de evitare a dublei impuneri, impozitul pe venit și probleme de procedură fiscală

aprobată prin Ordinul Ministrului Finanțelor Publice nr. 1445/2005: „în baza convențiilor de evitare a dublei impuneri, coroborate cu legislația internă în materie: în situația prezentării, în termenul de prescripție, a certificatului de rezidență fiscală care atestă că beneficiarul venitului are rezidența fiscală într-un stat semnatar al convenției de evitare a dublei impuneri cu România, veniturile obținute de acest nerezident din România sunt impozabile potrivit convenției, în condițiile în care certificatul de rezidență fiscală menționează că beneficiarul venitului a avut, în termenul de prescripție, rezidența fiscală în acel stat contractant pentru toată perioada în care s-au realizat veniturile, producând efecte inclusiv asupra calculului de obligații fiscale accesorii aferente, acestea calculându-se numai pentru impozitul calculat conform convenției și neachitat în termen.”

Prin Legea nr. 122/1997 a fost ratificată Convenția dintre Guvernul României și Guvernul Federal al Republicii Federale Iugoslavia pentru evitarea dublei impuneri cu privire la impozitele pe venit și pe capital, semnată la Belgrad la 16 mai 1996. Art. 4 determină noțiunea de rezident, în înțelesul convenției, aceasta fiind „orice persoană care, potrivit legislației acestui stat, este supusă impunerii în acest stat, datorită domiciliului său, rezidenței sale, locului conducerii, locului înregistrării sau oricărui alt criteriu de natură similară. Dar această expresie nu include o persoană care este supusă impozitării în acest stat numai pentru faptul că realizează venituri din surse sau capital situate în acest stat”. Art. 25 reglementează modul de eliminare a dublei impuneri în felul următor, la alin. 1:

„Când un rezident al unui stat contractant realizează venituri sau deține capital care, în conformitate cu prevederile prezentei convenții, pot fi impuse în celălalt stat contractant, primul stat menționat va recunoaște:

- ca o deducere din impozitul pe venitul acelu rezident, o sumă egală < cu impozitul pe venit plătit în acel celălalt stat;

- ca o deducere, din impozitul pe capitalul acelu rezident, o sumă egală cu impozitul pe capital plătit în acel celălalt stat.

Această deducere, în ambele cazuri, nu va depăși totuși acea parte din impozitul pe venit sau pe capital, astfel cum a fost calculat înainte ca deducerea să fie acordată, care este atribuibilă, după caz, venitului sau capitalului care poate fi impus în acel celălalt stat.”

Reclamanta a prezentat organului fiscal certificatul de rezidență fiscală nr.din 11.03.2009 eliberat de Ministerul de Finanțe din Republica Serbia, ce atestă faptul că A SRL cu sediul în str., Republica Serbia este rezident al Republicii Serbia pentru evitarea dublei impozitări, referitoare la impozitele pe venit și capital semnată la Belgrad, la 16.05.1996; adeverința nr.din 25.10.2007 eliberat de același minister, ce atestă împrejurarea că societatea de mai sus și-a plătit toate impozitele și contribuțiile până la data eliberării respectivului

act; adeverința nr.din 24.11.2004 eliberată de același minister, conform căreia X SRL este luată în evidență pentru TVA din data de 01.01.2005.

Ultimele două adeverințe nu au relevanță, în condițiile în care cea din 2005 se referă la taxa pe valoarea adăugată, ce nu face obiectul prezentului proces, dar nici al convenției pentru evitarea dublei impozitări din 1996, iar cealaltă atestă un fapt general, și anume cel al plății tuturor impozitelor datorate în Republica Serbia până la 25.10.2007.

Or, nu acesta este obiectul prezentului proces. Prima adeverință, în schimb, constituie un certificat de rezidență fiscală însă acesta face dovada faptului respectiv doar pentru anul 2009 când a fost eliberată adeverința.

Esențiale pentru stabilirea valabilității certificatului de rezidență fiscală prezentat de reclamantă sunt dispozițiile art. 118 alin. 1 ultima frază din Codul fiscal: „Certificatul de rezidență fiscală prezentat în cursul anului pentru care se fac plățile este valabil și în primele 60 de zile calendaristice din anul următor, cu excepția situației în care se schimbă condițiile de rezidență”. Din moment, ce venitul a fost realizat de X SRL în anul 2005, când a avut loc plata facturii nr.2005 (și anume prin dispoziția de plată externă nr.....2005), certificatul de care se prevalează reclamanta trebuia să cuprindă mențiunea că această societate a fost înregistrată ca plătitoare a impozitului pe venit în Republica Serbia în anul 2005, cel din anul 2009 fiind valabil doar pentru eventualele venituri încasate de aceeași societate în România în anul în curs. În consecință, nici unul dintre cele trei acte prezentate de reclamantă organului fiscal nu constituie certificate de rezidență fiscală valabile în anul 2005, în sensul prevederilor legale de mai sus.

Modul de calcul al impozitului este corect, fiind realizat prin aplicarea procentului de 15% prevăzut de art. 116 alin. 2 lit. c din Codul fiscal (în vigoare în anul 2005):lei x 15% =lei..

Astfel, văzând că impozitul pe venitul obținut în România de nerezidenți fiind corect stabilit și determinat, la fel și majorările de întârziere sunt datorate, în baza principiului accesorium sequitur principale și art. art. 119 din Codul de procedură fiscală.

Referitor la cea de a doua creanță (impozitul pe profit din anul 2006), art. 24 alin. 12 din Codul fiscal (în forma în vigoare la data de 01.01.2005) prevedea dreptul contribuabililor care investesc în mijloace fixe amortizabile, destinate activităților pentru care aceștia sunt autorizați și care nu aplică regimul de amortizare accelerată, de a deduce cheltuieli de amortizare reprezentând 20% din valoarea de intrare a acestora, la data punerii în funcțiune a mijlocului fix. Valoarea rămasă de recuperat pe durata normală de utilizare se determină după scăderea din valoarea de intrare a sumei egale cu deducerea de 20% .

Acest text legal a fost modificat prin OUG nr. 24/24.03.2005 pentru modificarea și completarea Legii nr. 571/2003 privind Codul fiscal, care a fost respinsă prin Legea nr. 164/01.06.2005, dar și abrogată prin Legea nr. 163/01.06.2005 privind aprobarea OUG nr. 138/2004 pentru modificarea și completarea Legii nr. 571/2003 privind Codul fiscal.

Dar, același text legal a fost modificat și Legea nr. 163/2005 ce a aprobat cu modificări OUG nr. 138/29.12.2004 pentru modificarea și completarea Legii nr. 571/2003 privind Codul fiscal (legea fiind publicată în Monitorul Oficial nr. 466 din 1 iunie 2005).

Astfel, art. 24 alin. 12 din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal (în forma în vigoare încă de la 01.06.2005) prevedea obligația contribuabililor, care au investit în mijloace fixe amortizabile și care au dedus cheltuieli de amortizare reprezentând 20% din valoarea de intrare a acestora, la data punerii în funcțiune a mijlocului fix, până la data de 30 aprilie 2005 inclusiv, să păstreze în patrimoniu aceste mijloace fixe amortizabile cel puțin o perioadă egală cu jumătate din durata lor normală de utilizare.

În consecință, așa cum explică, în mod expres, și pct. 71¹ alin. 3 din Normelor metodologice de aplicare a Legii nr. 571/2003 privind Codul fiscal aprobate prin HG nr. 44/2004, din art. 24 alin. 12 al Codului fiscal rezultă faptul că sunt deductibile doar cheltuielile de amortizare reprezentând deducerea de 20% prevăzută pentru mijloacele fixe amortizabile, puse în funcțiune până la data de 30 aprilie 2005 inclusiv.

«Astfel, întrucât tractorul reclamantei a fost achiziționat și pus în funcțiune de aceasta în anul 2006, deci evident după data de 01.06.2005, nu mai poate proceda la amortizarea cheltuielilor de 20% permisă de Codul fiscal doar pentru mijloacele fixe puse în funcțiune anterior datei de 01.06.2005.

^e Art. 24 alin. 12 Din legea nr. 571/2004 nu a fost abrogat, ci doar modificat, în sensul limitării facilității fiscale de mai sus, modificare realizată printr-o lege, și anume Legea nr. 163/2005.

Pentru aceste considerente, având în vedere că decizia de impunere nr.....2008 este legală și temeinică, iar contestația reclamantei împotriva acesteia a fost corect soluționată prin deciziei nr.....2008 a Direcției Generale a Finanțelor jud. Arad, instanța va respinge acțiunea.

Văzând că pârâta nu a căzut în pretențiuni, instanța, în baza art. 274 din Codul de procedură civilă, va respinge și cererea accesorie a reclamantei de obligare a părții adverse la plata cheltuielilor de judecată realizate de prima parte procesuală.

PENTRU ACESTE MOTIVE
ÎN NUMELE LEGII
HOTĂRĂȘTE

Respinge acțiunea în contencios administrativ exercitată de reclamanta SC X SRL, cu sediul în loc....., jud. Arad, înmatriculată la ORC sub nr....., cod fiscal....., reprezentată de administrator în contradictoriu cu pârâta DIRECȚIA GENERALĂ A FINANTELOR PUBLICE A JUDEȚULUI ARAD, cu sediul în Arad,, reprezentată de director executiv....., având ca obiect anularea parțială a deciziei de impunere nr.....2008 emisă de Activitatea de Inspecție Fiscală și anularea parțială a deciziei nr.2008 a Direcția Generală a Finanțelor Publice a Județului Arad.

Fără cheltuieli de judecată.

Cu drept de recurs în zile de la comunicare.

Pronunță în ședința publică din2009.